

os med Spørgsmaalet om trykte Navne —, at vi igen stod overfor den personlige Stemmeafgivning. Jeg har ikke kunnet forkaste Klagerens Paastand om, at Vælgeren kan have været i god Tro. Det er uomtvisteligt; at Vælgeren har villet stemme paa Aksel Hansen; og at han ikke paa sin Stemmeseddel har foretaget noget som helst andet end at paaføre den, som hans Ret var, Navnet paa den Person, han vilde stemme paa. Kun Maaden, hvorpaa Navnet er paaført Stemmeseddelen; er Genstand for Tvivl. Og da denne ene Stemmeseddel afgjorde Valgets Udfald, har jeg ment at turde tage det Standpunkt, at Valget maatte gøres om.

Nu er det jo en Gang i Valgloven paabudt, at det er Indenrigsministeren, der i sidste Instans skal afgøre, om det ene eller det andet skal være rigtigt, ligesom det er Amdsraadene, som skal afgøre det, hvor Talen er om Sogneraadvalg. Jeg maa holde paa, at der altid, naar der foreligger Klage, vil være Momenter, der kan fremføres pro & contra, og en Minister eller et Amdsraad, der staar overfor en Valgklage, vil altid komme i den Situation, at nogle vil føle sig forurettede derved. Det vil overhovedet ikke være muligt i noget Tilfælde at afgøre en Sag af den Art paa en saadan Maade, at alle Parterne siger: Ja, denne Afgørelse er fuldkommen rigtig. Vi har her Skønnet, og Amdsraadet maa tage sit Ansvar, ligesom Ministeren maa tage sit Ansvar; det kan være Genstand for Kritik, det kan være mere eller mindre rigtigt, men jeg tør i alt Fald afgjort sige, at jeg har handlet, som jeg har gjort, efter min bedste Overbevisning. Jeg har ikke turdet træffe nogen anden Afgørelse. Jeg har ikke kunnet skønne rettere, end at i det foreliggende Tilfælde, hvor Valget afgang af een Stemme, af en Stemmeseddel, som jeg, saaledes som alle Forholdene foreligger mener, er tvivlsom, var det bedst at lade Valget gaa om.

Men dertil kommer et ganske ejendommeligt Forhold, som er meget alvorligt. Ganske vist er der ikke direkte klaget til Ministeriet derover, men dette bør ved Bedømmelsen af hele Forholdet ingen Betydning have. I Valglovens § 20, sidste Punktum, bestemmes der følgende: „Er den paagældende Vælger blind, kan han forlange, at der ydes ham Bistand ved Stemmeafgivningen enten af en af ham selv udpeget, tilstedeværende Person eller af 2 af Valgbestyrelsens Medlemmer eller af Valgstyrerne eller af de tilforordnede Vælgere“. Det er noget helt nyt, der er indført i den nye Valglov, at en blind Mand kan

gaa hen til Valgbestyrelsen og forlange en af ham udpeget Person til at være sig behjælpelig ved Stemmeafgivningen. Han har Lov til at forlange, at hans Hustru skal gaa med ind i Stemmerummet og hjælpe ham med at stemme. Men nu staar vi her overfor det ejendommelige Forhold, at i 2 Tilfælde har Valgbestyrelsen positivt nægtet blinde Vælgere at tage deres egne paarørende med ind for at hjælpe dem ved Stemmeafgivningen. Alene dette vilde være nok til at omstøde Valget. Det er en grov Forsyndelse imod Valglovens klare Bestemmelse, der vil sikre de blinde imod, at der kunde stemmes for dem, uden at de havde nogen som helst Mulighed for at kunne kontrolere det. Allerede Dagen efter Valget blev dette Forhold omtalt for den enes Vedkommende i den lolland-falsterske Presse. I „Lolland-Falsters Venstreblad“ stod der at læse den 4. Marts, altsaa Dagen efter Valget, under Overskriften: „En oplagt Ulovlighed ved Valget“, følgende:

„Ved Afstemningen i Østerbro Skole er der efter vor Formening begaaet et absolut Brud med Valgloven, altsaa en oplagt Ulovlighed.

Lov om kommunale Valg § 20, sidste Stykke, siger følgende: „Er den paagældende Vælger blind, kan han forlange, at der ydes ham Bistand ved Stemmeafgivningen enten af en af ham selv udpeget, tilstedeværende Person eller af 2 af Valgbestyrelsens Medlemmer eller af Valgstyrerne eller af de tilforordnede Vælgere.“

Ved Afstemningen paa Østerbro mødte en blind Vælger frem, ledsaget af sin Hustru, og i Henhold til Lovens klare Ord forlangte han, at Hustruen som den tilstedeværende Person skulde yde ham Bistand ved Afstemningen; men dette Krav blev afvist. Hertil havde Valgledelsen efter vor Formening absolut ikke Ret; men den Bistand, som Loven forlanger, at der skal ydes en blind Vælger, blev heller ikke ydet paa anden Vis, idet kun et, siger og skriver *et*, af Valgbestyrelsens Medlemmer ledsagede den paagældende Vælger ind i Afstemningsrummet og ydede den Bistand, som den blinde ganske naturligt var ude af Stand til at kontrolere, og som han i Stedet for skulde have haft af Hustruen, den tilstedeværende Person, som han havde Tillid til.

Om dette Forhold er der afæsket Valgbestyrelsens Formand en Erklæring, og denne Erklæring lyder saaledes:

„Til Indenrigsministeriet!

Som Svar paa det høje Ministeriums Forespørgsel vedrørende Byraadsvalget i